

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΔΙΑΚΟΣ ΚΑΙ ΣΚΑΛΤΣΟΔΗΜΟΣ

‘Ο Αθανάσιος στη Μονή τεῦ Προδρόμου. Διαβάζει τὸν ‘Απόστολο καὶ μαγεύει τὸν Δεσπότη. Ο φόνος τοῦ πατιδιού τῆς χρήξης. Ο Διάκος ρίχνει τὸ λιθάρι. Στὴ φυλακὴ μὲ τὸν Καφέντζο : «Τράχι με νὰ βγῶ!...». Στὸ λημέρι τοῦ Τσάμη Καλλίγερου. Ενα ἐπικο ἀντραγάθημα τοῦ Διάκου. Οι καυγάδες του μὲ τὸ Σκαλτσοδῆμο καλπά.



Μερικά ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τοῦ ‘Αθανάσιον Διάκονον, μᾶς δειχνοῦν ποὺ καθιστοῦνται καὶ φύορη ἰδούσικασια τοῦ θρόνου.

Ήταν 17 ἑτῶν δτων πρωτημῆς στὸ Μοναστήρι τοῦ Ιωάννου τοῦ Προδρόμου. Καὶ δὴ νὰ γίνῃ καλόγρος ἀλλὰ γάρ νὰ διδαχῇ ἀπὸ τὸν ‘Ηγούμενο—δόπο; συνέβαινε σὲ πολλὰ μοναστήρια τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ Τοποκοριτίας—λίγα γρίματα, καὶ τὸ Ψαλτῆρι. ‘Υληρεοῖσθε δικαῖος δὲ «ἔποταχειδς ‘Αθανάσιος» τοῖς καλογροῖς, καὶ τίς Κυριακές, στὴν ἔκκλησια, ἐψελνε ὡς ἐδάβαζε τὸν Ἀπόστολον.

Μιὰ φορά ἐψευσε νὰ περιοδεύῃ στὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ Δεσπότης Λοδούκης οὐ, καὶ ἀκούσει τὸ νεαρὸν ὑποταχικονά νὰ λέπῃ τὸν ‘Ἀπόστολο. ‘Ο Δεσπότης μαγεύτηκε ἀπὸ τὴν πειρὴ ἐμφάνιση τοῦ νεού, ἀπὸ τὴν γοητευτική φωνὴν του καὶ τοῦ ἐπόρεινα νὰ τὸν γειτονίσῃ δᾶνκη. ‘Ο Αθανάσιος, ποὺ μόνο τὸν τίτλο τοῦ «ἔπαγρατη» φιλοδιξίστη, δέχτηκε χρονύμενος τὸ ιερουτικὸν ἀξίωμα τοῦ «διακόνου», δῆλωσε δινὰ μείνει γιὰ πάντα στὸ Μοναστήρι καὶ ως ἀφοισιωθῆ στὸ μοναχικὸ βίο.

Μετὰ καιρό, μᾶς Κυριακή διόρθωση, ἔτυχε νὰ γίνεται γάρμος στὴν ‘Ἄρτοτινα, διόπου πινοβολούσιαν, ἐδῶ καὶ κεῖ. ‘Επάνω στὸ γλένινό ήδης καὶ διάπολη ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, μὲ τ’ ἀλαφόδη τουφές του στὸν ὄμοι (τὴν τσάργαρα).

‘Εξαφανα, αὐτὸν ἔναν τυχικὸ πυροβολισμόν, σκοτώνεις ταῖς γυνόδης τῆς Κοντογάννινας. Αὐτὴ ήταν μᾶς χήρα, ἀπὸ τὴν κωμόπολη Κωσταρίτεσ τῆς Δωρίδος, καταγίνενται ἀπὸ τὴν δινιτή οἰκογένεια... Γνῆσης μεγάλο θρησκευτικός. Τούρκοι καὶ χριστιανοὶ ἐφάνασαν διε τὸ Διάκονο εἰλεῖ σκοτωμεῖς τὸ πιμοῦ τῆς γήρεις. Σὲ γῆραχ δὲ ἀπὸ διαμητρικὴν ήταν ἀδύος, ἐπειδὴ δύος ἔβλεπε διτὸ δυνάμωνες ἡ κατακραυγὴ ἐνάντινον του καὶ γάρ νὰ δύῃ τὸ ιο τῆς ὥρης ἐψυγεῖς νοῆγορος ἀπὸ τὸ πανηγύρι, καφί γιας στὸ δάσος ποὺ ήταν κατὰ τὰ μέρη τῆς Μονῆς καὶ διού αδικαία ἐψαχνύνων να τὸν βροῦν τὰ τουρκικά ἀποτύπωματα...

Σιάχ δρονια κείνεινα, κάθε 15 Αύγου στις γινόταν στὴν ‘Ἄρτοτινα λαμπρὸ πανηγύρι, δους σινάντων απὸ τὰ διάφορα χωριά τῆς Δωρίδος ποιναριδιμοί πυροσκυνηταί. Ο Διάκονος ποὺ τὸ α’μ’ του ἔβροις ἀπὸ τεανική ζητητική, μειάθει δὲν ὑπῆρχαν κατοικητικά ἀποτύπωματα στὴν κωμόπολη, κινάναι καὶ πηγάνια. Φτηνεράνεται σε μὲ πλατωσά, δους ήταν συναγέμενα τὰ παλληκάρα καὶ φίγανες λιθάροι. ‘Ο Διάκος ανασκοπώνεται καὶ λαβιώνει μερος στ’ ὧδιο αγόνισμα.

‘Αλλὰ οἱ Τουρκοί ποὺ ήταν κυρμένοι στοὺς γιτονικοὺς βάτους καὶ πιπαμόνενοι, ψωμαραν καὶ τὸν ἔπιασαν, καθὼς καὶ ἔναν δίλλον δνομεῖται Καφέντζη, ποὺ τον ἔπιστονον καὶ τοις ιον γιὰ ἀλλή αἰτία.

Τὴν ίδια μέρη ἐφεραν καὶ τοὺς δύο στὸ Φερέτη ‘Ἐφέντη τὸ Διοικητὴ τοῦ Λιούδρου. ‘Ο Διοικητὴς διετάξει καὶ τοὺς ἔριξεν σὲ μάκρη φιλακή, ποὺ δῶς σ.μερα δείχνυνται ἀπὸ τοὺς ντόπιους τὰ χιλασμάτα της.

‘Απὸ τὴν πρώτη στιγμὴ δὲ ὁ Διάκος παρατήρησε δια τὰ ξύλινα κάγκελλα τοῦ μικροῦ παραθύρου ἡταν σάπιο.. Τὴν νίκητα δέσποισε μὲ τὸ χέρι του δύο ἀπὸ τὰ κάγκελλα, καὶ καθὼς ήταν λιγνός καὶ εὐλύγιστος, διπήδησε ἔξω καὶ σάρθηκε πειραμοντας νὰ βγῆ καὶ δι συντροφος του. ‘Ο Καφέντζος δύο, ήταν πολὺ σωματώδης, χοντρὸς καὶ δυσκίνητος καὶ δι μόρος· σὲ νόχερεσ ἀπὸ τὸν δινογύμα. ‘Τράβις με νό βρῶ! ἐλεγε. ‘Ο Διάκος σπάζει καὶ τ’ ἀλλὰ κάγκελλα, πιάνει τὸν ἀνοικονόμητο Καφέντζο ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ τραβοῦντας του, κατατέφερε νὰ τὸν βγάλῃ. Οι δύο ‘Ἑλληνες, ἐλεύθεροι πειά, ἐψυγεῖς γρήγοροι, περπάτησαν δῆλη τὴν νύχτα ἀνάμεσα ἀπὸ βουνά καὶ λόγγους καὶ κατὰ τὰ χαράματα φτάναν στον λημέρι τοῦ ζακουσμένου τότε σὲ δῆλη τὴ Δωρίδα ἀρματωλοῦ Τσάμη Καλλόγερον, ‘Ηπειρωτή.

Το σόμα τοῦ αιματωλοῦ αὐτοῦ ἀπὲ τελείτο ἀπὸ 70 διαλεκτά παλληκάρια, ἀνάμεσα στὰ δύοια ξεχωρίσαν δὲ Γούλας καὶ δὲ Σκαλτσοδῆμος. ‘Οταν οι δύο φυγάδες ἔφτιασαν στὸ λημέρι καὶ ηήτησαν νὰ καταταχθοῦν στὸ σῶμα, δὲ Καφέντζος γίνημα δεκτὸς μὲ ίνθυσιασμό, γιατὶ τοὺς θά-

μπωσε ἡ κορμοστασιαὶ του καὶ νὰ βροντερή του φωνή. Στὸ Διάκο δύως, ποὺ τὸν είδιν λιγνό, εἶπαν μὲ περιφρονητὴ σιγατάβασιο :

— Δέν πειράζει, καλδὲ είσαι καὶ σὺ για τ’ ἀσκι!... (Δηλ. «γιὰ νὰ μᾶς κοινῆς της νερό»).

“Υσιερ,” ἀπὸ λιγὸ δώμας δόθηκε εἰκασία στὸ Διάκο γ’ ἀποδεῖξη την Δεσπότηρα του. Οι ἄρματωλι, προχωρηταίς, είχαν φάσαι στὴν Ζελίτσα, κοντά στὴ Γκρέβηρα. ‘Εξειντα βέθηκαν μπροστά σ’ αὐτὸν Τούρκοι σῶμα. ‘Αρχιον μάχη φωνική Οι ‘Ἑλληνες, ποὺ είχαν βρεθεῖ ἀπεναντί μεγάλων θρησκευτικῶν δυνάμεων, ἀναγκήστηκαν νὰ υποχωρήσουν πρὸς τὸ βουνά. Στὴν κρίσιμη στιγμὴ τῆς υποχωρήσεως, δὲ Τσάμη Καλλόγερος λαζανεῖται στὸ πόδι καὶ πέφεται. Οι ἄλλοι φείνονται, μὲ λογοφράξιτας διὰ δάρχηγός τους κανδανεύει νὰ πιασθείται αἰχματωλος. Μονάχος ὁ Διάκος μνεῖ πτάραχος καὶ κραυδώντας μὲ τ’ ἀλλὰ χέρι τὸ σπαθί, τρέχει καὶ τόνε φέρειν στὴ Γραμμένη ‘Οινά.

‘Η τοποθεσία αὐτὴ είνει μιὰ φάρη ψηλή κατάφιτη ἀπὸ δύσις, δυὸς μακρύα ἀπὸ τὴν ‘Άρτοτινα. Έκει μαζεύτηκαν σὲ λιγό καὶ οὐ σκορπιώδης αἴρματωλοι. Ο Τσάμη Καλλόγερος, δειχνοντας τὸ Διάκο είλε :

— Νά! οὐτός μ’ έσωσε μὲ τὴν πληκτηρά του!... ‘Αν πεθάνω, αὐτόνε πρέπει νὰ κάνεται καπετάνιο σας!... ***

Τὴν ἐποχὴν ἡδησε στὸ Διάκο μιὰ πολὺ θιλερή εἰδηση :

‘Ο Διάκος είλε δύο ἀδρφούς του. Τὸ Δημα (ποὺ ἀργοὶ εραίνηκε γνωστὸς μὲ τὸ παρατούντι Μασσοβράτα) καὶ τὸν Αποστόλη. Είχε και δυο αδερφάδες : τὴν Σοφία καὶ τὴν Καλομοίδα. ‘Ο πατέρας του μαζὶ μὲ τὸ Δημα καὶ τὸν ‘Αποστόλη, ἦταν τηο πάνηδες, κ’ ἔτιχε τότε νὰ βρίσκονται μὲ τα κοπάδια τους σε κειμαδίο.

‘Ενα προὶ παροισιάστηκαν στὴ μάντρα τους δέκα ὄρματωλοι. ‘Ηταν πινακόμενοι. Οι τουρκόντες είδησαν μὲ κριθινὸν νοῦμι καὶ μιὰ διαράδα γάλα. ‘Αλλα τὴν δύο κείνη δ.β.μιν’ ἀπὸ τὸ διμ. μν. εἶναι μαγνητικό Τούρκοι τὸ πάστοναρμα. Οι σκύλοι της μαντριών είχαν έναντινον τὸ Τούρκων καὶ τοὺς ἔγινεζαν. Η πληρώματαρί τους μανιάροι, πήδησαν διπά τὸν πάντα τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς τότε οι σκύλοι μέρος της μανιάρων, κ’ ἐφιγαν, ἀλλὰ τότε οι σκύλοι ἀφήνουν τους Τούρκους καὶ κωμεύουν νὰ κυνηγησούν τους ‘Ελλήνους.

Οι Τούρκοι λιοψιμίστηκαν, μπήκαν στὴν καλύβα, είδησαν τὴν κουδούνα, τὰ κουτάλια καὶ τὶς σερές τὸν γάλα πάντα καὶ τὸν διαράδα πεποιητωλοί είπανταν. ‘Η υπόνειας τους μεγάλωσαν, κ’ ἐπιπούντο τὸ γέρο καὶ τὸν Αποστόλη· οι τουρκοὶ είδησαν μὲ τὴν έπληγην δειπνέουσαν στὸ Πατροτζήνην. ‘Ο Δημός ἐπιχειρεῖ τὴν διάρκειαν της ιον καὶ τὴν επίληγην δειπνόντος της θεραπεύει τὸν θυνταρό μέσω της θυνταρούσας στὴ φυλακή.

‘Ο Διάκος, ἀμέριμνος τὸ θάνατον τους πάντας στὴ φυλακή, καὶ ἀλλὰ τότε το μίσος τον γά τον Τουρκούς γίνεται. ***

Στὴν ίδια περιφέρεια μὲ τὸ θάνατον Διάκο ένεργοντας καὶ τὸ σῶμα ἐνὸς ἀλλοῦ ζευκούσμενον ἀρματωλού, του Σκαλτσοδήμου. Φωνίστηκε δύως; πως δέν τὰ πήγαινε καλά μὲ τὸ Διάκο, γιατὶ πυροτός δὲ Σκαλτσοδήμους ἐπίστασε ἐναντίον του Διάκου, τον Σκαλτσοδήμητον, ροκριταί πάντα τὴν Κατεία Ματενιώτα, μὲ τὸν διονύσιον επογγύμενας ἀφούμενος καὶ την ἐπίληγην τον ζευκούσμενον πεποιητωνέ, καὶ αὐτὸν στὸ Σκαλτσοδήμου, φορεζίζεται. ‘Ο Διάκος παραπονεύει τὸν διαράδα της θυνταρούσας στὴ φυλακή.

— Ψήσε τους καὶ φάτους ἀπάντησης δὲ Σκαλτσοδήμος μὲ διαδαρμά.

Τοτε δὲ οι παίρνειν δέκα παλληκάρια του καὶ πηγαίνει στὴ Βίγλα, μιὰ φάρη ψηλή, κοντά στὴν ‘Αργοτινα. Εκεὶ ἀφίνει τὰ παλληκάρια τουν ταν λεπρόμενους παρέμπειρα, μπαίνει νύχες στὴν κουδούνα καὶ πιάνει ἐνα συγγενι του Διάκου, τον Σκαλτσοδήμου, ροκριταί πάντα τὴν Κατεία Ματενιώτα, μὲ τὸν διονύσιον επογγύμνων, ἀρπάζει ἐνα πιστόλι καὶ πυροβολεῖται αλλὰ δεν τὸν πεταχαίνει. ‘Ο Διάκος τον δένει καὶ τὸν φέρειν στὸν συντριψούσον πολληπάτη.

— Όταν δὲ τὸν φέρειν στὸν συντριψούσον πολληπάτη, τον γά τον Τουρκούς γίνεται. ‘Οταν δὲ τὸν φέρειν στὸν συντριψούσον πολληπάτη, τον γά τον Τουρκούς γίνεται.

— Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Τσάμη





Ο Κάρολος Ραπποπόρ είναι ένας άπο τούς ήγετας της κοιμιστικής κινήσεως στη Γαλλία. Φημίζεται για την δευτεράδα του, το πονηρό ματιά του, την άγριευστη μαλλιά του και την κλασική ακαθαριστικότητά του. Ο άνθρωπος αυτός συχαίνεται το νερό σάν το άπειρο καθεστώς!..

Στειτκά με την παροιμιάδη άκαθαρσία του, διηγούνται το έξης χριστούμενο άνεκδοτο:

Κάποτε—πάλι χρόνοι από τότε—δε Γεωργίος Κλεμανώ, ο τέρας πρωθυπουργός της Γαλλικής Δημοκρατίας, ήταν σοπαλιστής. «Έγραψε κιώνια σημαντικά σημαντικά» έφημερόδες, ήργαζε λογούς σ' έργατα καὶ σημαλήσεις καὶ προσπαθούσε με κόθη μέσον την ανταρέψη τοῦ καθεστώς—έξεινο τὸ δοῖον ἀργότερα—κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου,—νπερδάσπισε μὲ τόσο πάθος καὶ ξῆλο.

Σ' ένα σοσιαλιστικό συνέδριο, παρενθίστηκε καὶ δι Ραπποπόρ με τον Κλεμανών. «Ένω μιλούσαν καποίοι σήμερας, δι Ραπποπόρ, δοποίος δέν συμφωνούσαν καθός φιλονείται μὲ τὰ λεγόμενά του, πήρε ένα μοι ίψι καὶ δημόσιο νά σημειώσῃ στὰ μανικέτια τὰ σημεία δεξιάν επιν τῶν δούλων θὰ ἀπαντούσε ἀργότερα σὺν δημοιντα. Ένω διώκ, χρωτούσε, μὲ νευρική ταχύτητα, σημειώσεις πά: ω στὰ μανικέτια του, δι Κλεμανών συβύει καὶ τὸν λέει σ' τοῦτο :

— Αγιτητές μου Ραπποπόρ, τα μανικέτια σου τὰ βλέπω τόσο μαρτινοί απ' τὴ βρώμια, διστε μοι φαίνεται πώς καλύτερα θάκανες νά έγραφες σ' αυτά...μέ κιμωλία !..

Καλόγερον τὸ δραματωλίκι μοιράστηκε στὰ δύο. Ο Σκαλτσοδήμος, σά γεροντώτερος καὶ σεβαστότερος πήρε τὴ μεγαλείτερη περιφέρεια, κατὰ τὶς εκρήλες του Μάρνου πατούσω. Ο Γούλας καὶ δι Δάκος πήραν τὴν δέπτανη περιοχή, κατὰ τὰ Βαρδούνια. Τοία χρόνια ζήνουσαν έτσι, ησυχαὶ οἱ ἀρματωλοί, καθένας στὸ μισό του (τὴν περιοχὴν τοῦ).

Καὶ φτάνοντες στὴν ἐποχὴ ποὺ δ' Ἀλή Πασσᾶς; διεπέφασις νά ληφθεῖ τὴν ἀπόστασια του ιαντίνου τοῦ Σούλιτανου, καὶ ἔχαλες στὰ Γλάυνεα δόλους τοὺς διλαργούγις. «Ἀλβανούς καὶ Χριστιανούς, Μαζὶ μ; τοὺς δόλους: καὶ τὸ Σκαλτσοδήμο, ὅτι' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ δραματωλίκι του Λαοδικειουκοῦ. Ο' Ἀλή; ἔθαμαστε τὸν Ἐλλήνα δραματωλοὶ καὶ τὸν περιποληθήκαν ποιόν. Σὺ σεράγη τοῦ Ἀλή διΔάκος: σχετίστηκε μὲ τὸν Ὄδυσσεαν Ἀνδρούτσο καὶ δλλούς καπετανίους.

Οτιν διΔάκος έαναγύριστη σ' δραματωλίκι δροῖς νά ξεχωρίζει καθαρό δι τὴν ὑπεροχή του, ποὺ σκέπαστε τὸ δονομα τοῦ Σκαλτσοδήμου. «Ο λαός, Τούρκοι καὶ Χριστιανοί, τόντον σέβονταν γά τὴ δικαιούνη του καὶ τὸ παλληκαρά του. Οι πρόροτοι τῶν χωριῶν τῆς δικαιοδοσίας του διαλαλόθησαν τὸν πτυκτικό του χαρακτήρα. Τὰ παλληκάρια του καμάρανταν ποὺ είχαν ἀρχηγὸν τους τὸ Διάκο, καὶ ήταν είσιμα νά πεθάνων γι' αὐτόν.

Ο Σκαλτσοδήμος τὰ μάνινε δλ' αδιά, καὶ τὸ σκουλήκι τῆς ζήτιας δάγκωντες τὴν κιριακήν του. «Ἐπειτα ήτον καὶ μερικοὶ δλλού, ποὺ φανούσαν τὸ Διάκο καὶ μοιρούνται στ' αὐτοῖς τοῦ Σκαλτσοδήμου διτι τάχα δι Διάκος μελετάσι τὸν ἀφανινό του για νά πάρῃ τὴ γενική ἀρχηγία καὶ τῶν δυο ἀρματωλικιν. Καὶ δι Σκαλτσοδήμου ζήνος διονεύεις σὲ υπομίες.

Η δυσπιστία του αυτή φάνηκε στὸ πανηγύρι τῆς Παναγίας κατά τὸ 1820, διταν οἱ δύο καπεταναίοι συναντήθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἔκκλησιν. «Ο Σκαλτσοδήμος οὗτος χαρέτεστος κάτο τὸ Διάκο. Καὶ διταν δι τὸν διάκονον τὸν ἐμάτησε τὴν αἰώνια τῆς ψυχρότητος του, δι Σκαλτσοδήμο μος τοῦ είλει καθαρὰ τὶς υπομίες του. Ο Διάκος διαμαρτυρήθηκε ἐντονο ζητώντας νά φέρει μπροστά του τὸν καταμηνυτὴν δι μολογήν.

— Τι τὰ θέλεις; εἰπε δι Σκαλτσοδήμος μὲ δυσπαρέσκευα. Δυδ αἴσια σ' έναν ταβλᾶ δέν κάνουν. «Η ἔγω νά φύγω μάπο τὰ μέρη τοῦτο ἥ έστι.

Φεύγω ἔγω, καπετάνιε, εἰπε μέ σεβασμὸ δι Διάκον.

Καὶ ιὴν ίδια μέρα δι πτυκτικὸ Διάκον, ἀροῦ ἀπεκυρέθησε τὸ Σκαλτσοδήμο, τὸ Γούλα καὶ τοὺς δλλούς φίλους καὶ τὰ κόρνα συναγωνιστές, παρατηρήση ἀπὸ τὸ καπετανάτο, καὶ μ' ἔνα μόνο σύντροφο, τὸν Περλίγκα, ἔψυγε στὴ Λειψαβεά. Ἐκεί βρήκε τὸ φίλο του Ὄδυσσεα, διπλαρχηγὸ τῆς Διαμάδειας ἀπὸ τὸ 1816, δοποίος τῶν δέτηκε μὲ ἀνοική ἀγκαλιά καὶ τὸν ὄντας πρωτοπαλλῆ καρού του.

Εἰταρα στὴν ἀρχὴ διτο δι Αθανάσιος Διάκος ήταν ψυχὴ ρωμανική. Τρελλαινόταν για τὸ τραγούδι. Πολλές φορές τὰ παλληκάρια τοὺς τὸν ενδικανεν νά καθέταν ξεχωρα, στὸ βάθος καμμᾶς ορματᾶς μὲ πλατάνια καὶ γ' ἀκούν μὲ κατάνυξη τὶς συναυλία τῶν διδονιών, συγχνημένοι! Η γενναία ψυχὴ του είχε ποιητικὸν ἐνθουσιασμόν. Τὸ μαρτυρεῖ καὶ δι πάντος δύνατος του στὸ Γερφόντιος Ἀλαμάνας. Πέθανε μὲ τὸ στιχο στὰ νέα του χιλί.

Για ίδες καιρῷ ποὺ δάκετε δ Χάρος νά μέ πάρει, Τώρα π' δινθίζουν τὰ μλαριά καὶ βρύσεις ή γῆς κορτάρι !..



ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Απὸ Γερμανικά, Ἀγγλικά, Αύστρια καὶ Σουηδικά σατυρικά φύλλα.)

— Μά πᾶς θέλετε, νά σᾶς ἀλλάξω αὐτὸ δὲ έκατοστάρικο, ἀφοῦ είνε κάλπικο;

— Τὸ ξέφω. Κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ θέλω νά τὸ ἀλλάξω!

— Μπαμπά, πῶς λέγεται ένας ποὺ παίρνει δυὸ γυναικες;

— Δίγαμος.

— Κι' ένας ποὺ παίρνει τρεῖς;

— Βλάκας!

— Είνε κάμπτοσος καιρός γιατρέ μου ποὺ δχασα τελείως τὸ μηνημονικό μου. Τι μὲ συμβούλευες νά κάμω;

— Πρὸ παντός νά μου πληρώσετε προκαταβολικῶς τὴν διπλεκτικήν...

— Τὴν στιγμὴ ποὺ ἀπόρκωτο νά παντερευτῶ, ἔμαθα δτι ἡ μέλουσα γυναικα μου, εἶχόδευ πέντε χιλιάδες φράγκα, μόνον γιά τὴν φάρτρα της.

— Κι τότε τὶ ἔκαμες;

— Παντερεψητηκα τὴ φάρτρα!

— Απόψε, θείε μου, είδα στὸν θνό μου δτι πέτυχα στὶς έξιτάσιες καὶ μ.δ. διωσες: ένα τάλληρο.

— Μπρόβο παιδί μου, ἀφοῦ διετεχνες στὶς έξιτάσιες κράτησε το !..

— Απὸ τὴν ήμέρα ποὺ πέθανες ή γυναικα σου, δλο στὴν ταβέρνα σὲ βλέπω.

— Τὸ κάνω, φίλε μου, γιά νά παρηγορηθῶ.

— Κι θ' ἀργήτης νά παρηγορηθῆς;

— «Α, είμαι... άπαρηγόρητος!..»

— Γιατὶ θήδες ἀπονοσίας ἀπὸ τὸ σχολείο μικρό;

— Σὲ κάνω, διώσασε, είχα σαράντα βαθμῶνς πυρετό.

— «Εγώ, δως με είδα ποὺ ἐτρεχεις στὸ δρόμο.

— «Επήγιανα... νά φωνάξεις τὸν γιατρό!..»

— Καὶ διως κάποτε μὲ έλεγες «βασιλισσά σου»!

— Ναι, ἀλλά δταν είδα τὸ δεν δηζερες ούες νά μαγιερέψης, ούτε νά μου φάψης τὰ κουμπάτα γινια...δημιοκρατικό!...

— Σὲ ποιδ τὰ πᾶς δλα αὐτά τὰ λοιπούδια;

— Στὴ πεθερά μου.

— «Α, δστε πέθανες λοιπόν!..»

Δικαία ἀπορία:

— Κι' ἀλλο καπέλλο παράγγιεις; «Απορῶ τὶ τὰ κάνεις τόσα καπέλλα, δφού... δέν έχεις κεφάλι!..»

— Σὲ ποιδ τὰ πᾶς δλα αὐτά τὰ λοιπούδια;

— Στὴ πεθερά μου.

— «Α, δστε πέθανες λοιπόν!..»

Μόνον ή μελαχροινές...

— Η κυρλα.—Σήμερα τὸ πρωτεία τὸν γαλατᾶ ποὺ σὲ φιλοισθε, καθώς ἔτερεν τὸ γαλα. «Απὸ αὐτοὶ λοιπόν, θά κατεβαίνω νά τὸ πέρωνο έγω.

— Η όληρετρα.—Μήν ένοχλεισθε, κυρία. Τοῦ γαλατᾶ τὸν ἀρέσου μόνον ή μελαχροινές!...

— Εκείνη.—Οταν παντερευτόμενος θέλεις νά πάρουμε ένα αντοκήντο;

— Εκείνος.—Βέβαια, έναν, έννοειται, δ πατέρας σου συγκατατθῇ νά...

— Εκείνη.—Ναι, val θὰ συγκατατθῇ...

— Εκείνος.—Ναι... μάς τὸ πληρωσῃ!...